Pinter congela el riure

Mario Gas presenta al Lliure de Montjuïc 'Invernadero', una peça de joventut de Harold Pinter en què es denuncia la perversitat d'un sistema polític mediocre

Una imatge amb tots els personatges d"El invernadero' , a escena. Foto: ROS RIBAS.

Mario Gas dóna a conèixer un nou text de Harold Pinter al Teatre lliure. El dramaturg britànic (1930-2008) va escriure The Hothouseel 1958 i el va guardar en un calaix. Va tenir una mirada profètica perquè en aquesta obra, que rellegiria i estrenaria finalment al 1980 en un local off de Londres, es fa una cínica radiografia de les armes fosques del poder, ja sigui en un país autoritari o democràtic. El director va confiar la traducció a l'escriptor Eduardo Mendoza, que l'ha respectada procurant que sigui fàcil de dir a l'escena. El invernadero, que ja va fer temporada al Teatro de la Abadía, farà una breu estada a la Sala Fabià Puigserver de Montjuïc, des d'avui i només fins al 21 de febrer.

Gas introdueix el 'clown' en un text de Pinter, que deixa també informació en els silencis d'actors

Gas celebra l'ímpetu del Pinter jove, que ja experimenta amb l'ús del llenguatge per manipular els personatges entre ells. En aquesta mena de centre d'internament, on s'acullen dissidents del sistema polític, l'ús del poder hi és arbitrari i, a estones, divertidament ridícul. Però Pinter planteja l'acció perquè, a més d'haver de resoldre qui pot ser el possible talp que informa de
les incidències en aquest equipament del sistema secret del Ministeri de l'Interior de torn, es comprovi que els que abusen del poder es fagociten els uns als altres. Gas ha optat per una posada en escena directa, sense voler intel·lectualitzar massa. Moltes rèpliques són breus però, a diferència dels textos habituals del que va ser el Premi Nobel de Literatura 2005, hi ha moments en què algun personatge deixa anar uns monòlegs ("verborrencs", insinua el director) per deixar ben clara la seva opinió.

L'interès de Pinter
era parlar dels botxins d'aquests centres de buscar possibles explicacions al seu comportament (qui ho dirigeix, per exemple, és un exmilitar que, en realitat, se sent degradat,"castigat", insisteix Gas). Les víctimes que reben les visites dels interns no apareixen mai. En tot cas, es converteix en innocent el jove (probablement el més preparat de tots i l'únic orgullós de participar en aquest projecte) que accepta una beca per treballar un any al centre: "S'hi passarà tot un any només per confirmar si les portes estan tancades", comenta l'actor Carlos Martos. És ell qui està en l'escalafó més baix d'una lluita de titans mediocres pel poder.

El Pinter dels silencis també respira, evidentment, en aquesta obra. Amb uns personatges intrigants com Gibbs (Tristàn Ulloa) que, flegmàticament britànic, no se sap ben bé si és el més fidel dels amics o el més cínic dels enemics, defineix el mateix actor. L'acció, que transcorre en la nit de Nadal, convida a introduir-hi elements de clown i de teatre de l'absurd. I el més impactant per ell és que "és plenament vigent". En aquest jove Pinter, l'espectador també sabrà trobar material en el subtext que queda sobreentès i arrodoneix la trama.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 10-02-2016 Pàgina 48
-El Punt Avui. Barcelona 10-02-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Camp i Ebre 10-02-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Lleida 10-02-2016 Pàgina 36
-El Punt Avui. Maresme 10-02-2016 Pàgina 36

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/940112-pinter-congela-el-riure.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui